

ten. Luigi redeneerde met eentonige stem, Bianca sprak hem tegen, en Ida voegde er nu en dan eenige woorden bij, om te doen gelooven, dat zij aan het gesprek deelnam. Zij staarde voor zich uit in de duisternis, onder den donkeren sterrenhemel, waar van tijd tot tijd, bliksemsnel, in lichte streep, een ster verschoot. Zij gevoelde zich angstig gedrukt door de onvermijdelijke zekerheid dat veel leed haar wachtte, dat zij nog dikwijls zou moeten schreien, zooals vanmiddag, en nog heviger, nog droeviger. . . . Zoo kwetsbaar voelde zij zich. . . . Dit had zij nog niet gekend. Nooit te voren had het waarnemen van den hartstocht van anderen haar zoo getrotten, zoo smartelijk haar gewond met het besef van haar gemis. Was zij toenmaals jong, en hoopte ondanks zich zelve, ofschoon zij ook toen wel wist dat liefde nooit haar deel zou zijn?

Daar, bij de grauw opdoemende huttenrij, ging een witte mannenfiguur. Was hij dat, in lichte kleeding blootshoofds? Zou het hartstocht zijn of zelfverwijt, dat hem zoo deed ronddolen? Het bovenlijf voorovergebogen, tuurde zij, haar bijziende oogen inspannend in het donker. Een wijde bocht makend, verdween hij, zij kon hem niet meer zien. Stond hij nu te kijken naar dat raam daar boven? Een wreede nieuwsgierigheid drong haar te gaan zien, te bespieden, zekerheid te hebben. . . . Doch zij moest daar blijven zitten, terwijl Luigi zeurig voortpraatte. . . . Na eenigen tijd zag zij de witte schim het pad afkomen, voorbij gaan en verdwijnen langs het hek van hun terras.

Toen zij te bed lag, woelde zij lang van de eene zijde op de andere, zonder den slaap te kunnen vatten. Toch leed zij geen pijn zooals zij verwacht had. Zij dacht aan morgen, hoe hij daar weer zijn zou, hoe zij zou toezien. . . . Het scheen haar, als vond haar verlangen voldoening in den aanblik van dien hartstocht.

Toen zij den volgenden morgen de luiken opende, zag zij hem op het strand. Zoo welbekend kwam hij haar reeds voor! Hij stond

met een binocle voor de oogen den horizon te bestudeeren. Daar wendde hij zich om, en richtte de binocle eenigszins omhoog, naar de naaste villa. Ida voelde een plotse-linge woede tegen dien schaamteloze, die zoo openlijk zijn plichten vergat, — tegen alle mannen, zelfzuchtige bedriegers en leugenaars! Nu had hij zich opgesteld in de overdekte doorgang tusschen de badhutten en hield zijn binocle onbeweeglijk op het raam van het meisje gericht. . . .

Verontwaardiging en jaloersche spijt hielden Ida zoozeer bezig, dat zij behoefte gevoelde aan de zusters te vertellen wat zij gezien had. Doch toen zij beneden kwam, scheen niemand gestemd om naar haar te luisteren. Giulia bromde en mopperde op de meiden, die nooit de ontbijttafel in orde brachten. Gina was nog op haar kamer en Bianca druk fransch sprekend, zocht met de traag helpende meisjes naar weggeraakte boeken, om aan het strand te studeeren.

Dien morgen scheen er oneenigheid te zijn tusschen de verliefden. Ida zag den jongen man rondlopen met zijn fotografietoestel, pratend met zijn zuster, met den majoor, met bekenden. Doch hij keek niet naar het meisje.

Gina wilde een bezoek brengen aan de majoorvrouw, Ida gevoelde lust om mee te gaan. Maar zij schrok terug bij het vooruitzicht zich te vertoonen aan dien man, dien zij bespiedde, zonder dat hij het vermoedde, met hem te spreken misschien. . . . En zij liet Gina alleen gaan. Hij stond te praten met een strandbuurman, zijn rug naar het meisje toegewend, een lange tijd, en Ida dacht met voldoening dat haar zuster evenmin met hem spreken zou als zij zelve.

Gina kwam terug, nog glimlachend van de gewisselde lievigheiden.

— Zij gaan Vrijdag weg, zoo vertelde zij. Vrijdagmorgen om zes uur.

Ida schrok als bij een onverwachte mededeeling. Toch wist zij dit al lang. De Peiroli's waren immers voor een maand gekomen. . . .